

Warszawa, dnia 19 maja 2010 r.

MINISTER ŚRODOWISKA

DOPps-0230-10001/24 11 2 /09/WH

**Pan
Piotr Kozłowski
Przewodniczący
Związku Leśników Polskich
Parków Narodowych**

Szanowny Panie Przewodniczący,

W nawiązaniu do pisma z dnia 7 maja 2010 r. L.dz. 071/10, dotyczącego ogłoszenia pogotowia strajkowego w parkach narodowych informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych (Dz. U. Nr 55 poz. 236 z późn. zm.) *spór zbiorowy pracowników z pracodawcą lub pracodawcami może dotyczyć warunków pracy, płac lub świadczeń socjalnych oraz praw i wolności związkowych pracowników lub innych grup, którym przysługuje prawo zrzeszania się w związkach zawodowych.* Należy zauważyć, że w przypadku pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych sfery budżetowej konieczne jest właściwe ujęcie stron sporu zbiorowego. Wątpliwości nie budzi określenie strony „pracowniczej”, gdyż zgodnie z art. 2 ust. 1 przywołanej ustawy, prawa i interesy pracowników są reprezentowane przez związki zawodowe. Natomiast jeżeli chodzi o stronę pracodawców, to w art. 5 ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych, ustawodawca uznał za pracodawców podmioty, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 z późn. zm.). W rozumieniu tego przepisu pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna jeżeli zatrudniają pracowników. Definicja ta obejmuje wszystkie podmioty zatrudniające, niezależnie od formy własności i struktury organizacyjno-prawnej. W przypadku pracowników zatrudnionych w jednostkach sfery budżetowej pracodawcą dla tych pracowników są jednostki organizacyjne, w których są oni zatrudnieni, reprezentowane przez ich kierowników.

Uwzględniając powyższe uprawnione jest twierdzenie, że stroną sporu zbiorowego może stać się tylko bezpośredni pracodawca, natomiast państwo (minister resortowy, rząd), może być określane mianem „pracodawcy pośredniego”, co wprost wyłącza je z zakresu pojęciowego art. 3 ustawy Kodeks pracy i w konsekwencji art. 5 ustawy o rozwiązywaniu sporów zbiorowych. Tym samym na gruncie wyraźnych sformułowań ww. przepisów nie jest możliwe dokonanie takiej wykładni przepisów, by uznać ministrów za „bezpośrednich pracodawców”, a więc włączyć ich w charakterze strony do sporu zbiorowego, nawet wtedy, gdy spór taki powstaje w jednostkach organizacyjnych nadzorowanych (finansowanych) przez państwo. Skoro w świetle powyższego stroną sporu